

A SZÜKSÉGES PLUSZ

Szöveg: Tábori Kálmán
Fotó: Földházi Árpád

Somody Imre a kilencvenes években a Plusssz pezsgőtablettát gyártó Pharmavit Kft.-vel vált a rendszerváltozás utáni Magyarország egyik első milliárdosává. Az egykor az egészségügyben, a tudományban és a kistérségfejlesztésben is munkálkodó vállalkozó mára minden üzletét eladta, megtért, és néhány éve homoktövis-termesztésbe fogott. Az üzletemberből lett gazda vácegresi birtokán jártunk.

MIÉRT ÉPP HOMOKTÖVIS?

Nagyon érdekes növény. Az egyik helyi gazdától hallottam róla. Nem ismertem, de a gyógyszer-gyártásból szerzett tapasztalataim alapján el tudtam helyezni. Értékes anyagok vannak benne, hihetetlen nagy tudományos elfogadottsággal bír. Azért is választottuk, mert jó a szárazságtűrő képessége, és kevés élőmunkát igényel. Budapest környékén ugyanis igen nehéz mezőgazdasági munkára embert találni.

MI LESZ BELŐLE?

A növény minden részét felhasználják. A homoktövisvelőből italt készítenek, kiszárítva kapszula formájában hasznosítható, ami marad a bogyo-

ból, azt pedig olajjá sajtolják. Ráadásul most azt hallottam, hogy a járvány miatt igen kelendő, szóval jó ára lesz. Az első szüretet eladjuk, mert még nem állunk készen a feldolgozásra, a következőből viszont már szeretnénk a saját nevünk alatt terméket készíteni. Jó lenne megvalósítani a termelőtől az asztalra koncepciót itt, a térségben, és összefogva más helyekkel közösen létrehozni valamit.

EZ EGY ÚJABB ÜZLETI VÁLLALKOZÁS?

Őszintén szólva kényszerhelyzet hozta. 2012-2013 körül ugyanis törvényi változás miatt megszűnt az egészségügyi cégcsoportom fő tevékenysége, így dominóként sorra bedőltek

*„Ha Isten ránk bízta ezt a területet,
akkor minden tőlünk telhetőt meg kell
tennünk, hogy megműveljük”*

a vállalkozásaim. Ez a birtok és ház viszont már megvolt, és el kellett döntenem: eladom, vagy kitalálom, miből lehet fenntartani.

AKKOR INKÁBB ÉLETMÓDVÁLTÁSRÓL VAN SZÓ?

Mondhatni. Nagyon fontos volt, hogy a feleséggel mi magunk akartunk ezzel foglalkozni, nem megbízni valakit azzal, hogy csináljon nekünk homoktöviset. Szóval elmondhatom, hogy van mintegy ezerháromszáz tő homoktövisünk, és egyetlen sincs köztük, amellyel ne kerültünk volna fizikai kapcsolatba. Mi ástuk a lyukakat, mi trágyázzuk, mi gazoljuk és öntözzük. A lányomnak nyulai is vannak, a feleségem paradicsomot, szedret, málnát és barackot nevel. Vannak már birkáink, kecskéink is. Mindennap kint vagyok, fűvet kaszállok, fát vágok, szüretetek. Tehát szervesen benne élünk a vidéki valóságban.

NA DE HOGYAN LETT A GYÓGYSZERGYÁRTÓ CÉGEK ÉS A CENTRÁL KÁVÉHÁZ TULAJDONOSÁBÓL EGY CSAPÁSRA GAZDA?

Valójában visszatérés nekem egy nagyon hosszú út után. Falusi környezetben nőttem fel a hatvanas években Szabolcsban. Ez alapvetően meghatározza a viszonyomat a magyar falusi élethez. Noha Szombathelyen születtem, még abban az évben elköltözött a család Tiszalökre, ugyanis apám lett ott az erőmű főmérnöke. Az erőmű lakótelepén éltünk, ahol több értelmiségi család is lakott, de mind a falusi iskolába jártunk, ahol a diákok harminc százaléka roma volt. Állandóan kint voltunk a természetben. Az élelmiszer nagy részét magunknak természetből szedjük. Rengeteget horgásztunk, és a kifogott halat ettük. Ebből a milióból csöppentem vissza a gimnázium utolsó éveire Szombathelyre, majd egy év szegedi sorkatonai szolgálat után Berlinben végeztem az egyetemet. Hazatérve Budapesten telepedtem le, de ilyen falusi közegekből indulva nekem mindig is nehezen ment a városi élet.

ÉS HOGY TALÁLT ÉPP VÁCEGRESRE?

Ismertem már a vidéket, hiszen a Pharmavitnek Veresegyházon volt a telephelye. Aztán az uniós csatlakozás előkészítésére elindult egy kistérségfejlesztési projekt Veresegyházi életmód program címmel, amelyben én is részt vettem, és négy éven keresztül rengeteget jártam a környékbeli településeket. 1997-ben kiköltöztem Veresegyházra; akkor már magaménak éreztem a tele-

pülést, hiszen nemcsak a gyárunk volt ott, de létrehoztuk a Misszió Egészségügyi Központot is. Időközben visszaköltöztem a fővárosba, Újpestre, ám amikor 2004-ben újraraházasodtam, ismét felmerült a vidékre költözés gondolata. Ezt a domboldalt ismertem, és úgy láttam, ha ide építek, akkor nem fenyeget az a veszély, hogy néhány év alatt körbeépítik a házamat, és olyan otthont tudunk teremteni, amely tényleg a természetben van. Akkor még nem voltunk hívők, teljesen világi alapon gondolkodtunk, de úgy akartunk kiköltözni, hogy éljük is a vidéki életet.

ÉS MI VÁLTOZOTT AKKOR, MIKOR HÍVÓ LETT?

Amikor hitre jutottunk, nagy dilemmát jelentett a kérdés, hogy valóban szükségünk van-e erre a nagy birtokra. Helyes-e az, hogy ha valamit megengedhetsz magadnak, akkor meg is engeded? Ilyen alapon vehetek még három luxusautót magamnak.

ÉS MIRE JUTOTT?

Arra, hogy ha Isten ránk bízta ezt a területet, akkor minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk, hogy megműveljük a ránk bízott földet, és legyen belőle annyi jövedelmünk, hogy fenn tudjuk tartani. Ha csak toljuk bele a pénzt, akkor inkább el kell adni. Szeretnénk itt maradni, de nem azon az alapon, hogy megengedhetjük magunknak.

AZT HISZEM, ERRE MONDJA A BIBLIA, HOGY „KÖNYVEBB A TEVÉNEK ÁTMENNI A TŰ FOKÁN, MINT A GAZDAGNAK BEJUTNI AZ ISTEN ORSZÁGÁBA”...

Valóban volt olyan időszak az életemben, amikor gyakorlatilag mindegy volt, mire költöttem a pénzem, mert annyi volt. Állandóan azt figyeltem, hogy nekem van-e a legnagyobb Audim a parkolóban, megtehetem-e, hogy havannai szivart szívok, és eléggé kiismerem-e magam a borok között. A megtérésemben fontos volt, hogy rájöttem, teljesen mindegy, mit érek el, mindig lesz valaki, aki nálam többre viszi. És ha mindig ahhoz igazítom magam, akkor soha nem leszek elégedett. Végigmentem ezen, rájöttem, hogy teljesen fals az út, és elkezdtem helyre tenni magamban a dolgokat.

SOKAN A MEGTÉRÉSÜK UTÁN HÁTAT IS FORDÍTANAK ADDIGI ÉLETÜKNEK. ÖN HOGYAN ÉLTE MEG?

Szerintem a megtéréskor fontos, hogy tudd, Isten veled volt azelőtt is. Ha hetvenéves

„Nem az volt a kérdés, hogy sok pénzt gyűjtök-e, hanem az, tudunk-e mi, magyarok világszínvonalút alkotni. És kiderült, hogy igen”

korodban térsz meg, akkor abban a hetven évben is ott volt. Tehát azt kellett megértenem, hogy nem kell mindent megtagadnom, ami addig velem történt. Ha minden Isten kezében van, akkor ez a jó és rossz dolgokra egyaránt igaz. Nem az addigi életemtől, hanem a bűnöktől kell megszabadulnom. Például a káromkodástól vagy attól, hogy kiabálok a gyerekeimmel, vagy a kapzsiságtól. De közben azt is látnom kell, mik azok az értékek, amelyeket azért kaptam, hogy továbbvigyem.

ÉS MIT TUD ÍGY TOVÁBBVINNI?

Mindig is tudtam őszintén beszélni az emberekkel. Ebből következik, hogy ma sok helyre megyek el, és beszélek az életemről, hogy hirdessem Krisztus országát. Vagy éppen föl tudom ajánlani a szervezeti, vezetői tapasztalataimat, a kapcsolatrendszeremet a gyülekezetekben.

DE A BOLYAI-DÍJVAL, A KISTÉRSÉGFEJLESZTÉSEL, AZ EGÉSZSÉGÜGYBEN ÉS A TUDOMÁNYBAN A MEGTÉRÉSE ELŐTT IS TETT JÓ CÉLOKÉRT.

Nyilván mindenki, aki nem tisztességtelen eszközökkel dolgozik, mondhatja, hogy jó a célja. Engem igazán az foglalkoztatott a rendszer-változás utáni években, hogy ha már harminc éve mondogatjuk, hogy bezzeg ha nekünk is lenne lehetőségünk, mit érhetnénk el a világban, akkor megmutassam, hogy tényleg ki lehet lépni a világ színpadára Magyarországról is. Nem az volt a kérdés, hogy sok pénzt gyűjtök-e, hanem az, tudunk-e mi, magyarok világszínvonalút alkotni. És kiderült, hogy igen. Eljutottunk oda, hogy a világ minden tájáról zárandokoltak az emberek Veresegyházra, egy olyan helyre, amelynek a nevét ki sem tudták mondani, hogy megnézzék, mi a túrót csinálunk itt. De amint ezt elértem, azon kezdtem

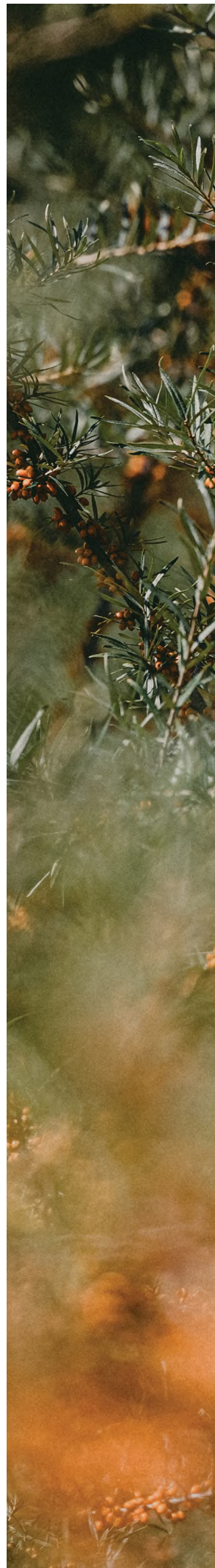
gondolkodni, hogy ha ez ilyen jól működik, miért nem csináljuk meg más területeken is ezt. A gyógyszerek miatt kézenfekvő volt, hogy az egészségüggyel lehetne valamit kezdeni. Mivel nem voltam kormánytag, nem állt hatalmamban az egészet rendbe tenni, ezért azt mondtam, létesítsünk egy mintaprojektet Veresegyházon, amit fel lehet mutatni és el lehet terjeszteni az országban. A Bolyai-díj ugyanilyen volt, csak ott a tudomány felemelését tűztem ki célul. Aztán lassanként egyre inkább belemásztam a társadalom többi szövetébe is. Ám egy idő után rájöttem, hogy ez mind hatalmi kérdés.

MIÉRT?

Azt tapasztaltam, hogy amikor leülök magas rangú emberekkel, meg vagyok győződve arról, hogy amit én javaslok, százszor jobb, mint amit a másik. Ám a másik oldalon ülő ember szintén meg van győződve a maga igazáról. És innentől kezdve nem arról szól a dolog, hogy Somody jó szolgálatot tesz a társadalomnak, hanem arról, hogyan tudom a hatalmam növelni. Én, Somody Imre. Tehát az egész valójában rólam szól. Óriási megvilágosodás volt, mikor megtértem, és megértettem, hogy ha Krisztust követem, akkor már nem az a fontos, hogy az én igazságom vagy a te igazságod milyen. Csak az a fontos, hogy egyik vagy másik az Isten tükrében jó-e. Ez tényleg nagy könnyebbség az életemben.

AKKOR A HIT A SZÜKSÉGES PLUSZ?

Erre mondok egy példát. 2000-ben még úgy fogalmaztam meg az alapproblémát a politikusoknak, hogy a társadalomnak gazdaság- helyett emberközpontúnak kellene lennie. Mindig mindenki csak a GDP-ről és a pénzről beszél. A családi beszélgetések is arról szólnak, hogyan tudnának jobban élni, és nem arról, mi az, hogy ember, hogyan kell egy gyereket egészségesen

felnevelni. A megtérésem után ez is megváltozott. Már nem az a fontos számomra, hogy az ember legyen a középpontban, hanem az, milyen ember. Hiszen ha a krisztusi ember a középpont, akkor nem kell vitatkoznunk azon, mi helyes és helytelen, mert elfogadjuk, hogy van egy rajtunk kívül álló értékrend, amely megmondja, mi a jó és mi a rossz.

MINEK A HATÁSÁRA TÉRT MEG?

Amikor a fiunk 2007-ben iskolába ment, volt egy racionális döntésünk. Mondhatni tipikus gazdagember-hozzáállással felmértük, melyik a legjobb iskola a környéken, és kiderült, hogy az egyházi. Tehát szeretnénk volna egyházi iskolába

járatni a gyereket. A katolikus iskolába nem vették fel a fiamat, így beíratnánk a reformátusba. És mi ezt is ugyanolyan elkötelezetten csináltuk, mint a Centrál kávéházat vagy bármelyik másik projektünket. Elkezdtünk templomba járni, és rendszeresen olvastuk az ígét. Csakhogy hiába olvastam a *Bibliát* és tanultam a kereszténységről, még mindig nem éreztem, milyen az, amikor a Lélek vezet. Hiába jegyzeteltük ki Cseri Kálmán háromszáz igehirdetését, mindig csak azt éreztem, hogy bár a vallásos úton járok, nem jön a hit. Egy ilyen racionális embernél, mint én, ez borzasztó feszítő dolog, mert nem tudtam, mit kellene jobban csinálnom. Hét évig kínlódtam ezzel.

„Ha a krisztusi ember a középpont, akkor nem kell vitatkoznunk azon, mi helyes és helytelen, mert elfogadjuk, hogy van egy rajtunk kívül álló értékrend”

MI TÖRTÉNT AZTÁN?

Összeismerkedtem egy emberrel a Centrál kávéházban, aki mondta, hogy menjek ki Biatorbágyra, ahol van egy misszió. Pénteken kaptam a hívást, és vasárnap el is mentem oda öt napra. Ezalatt értettem meg, hogy azért vagyok elveszve, mert mindent megteszek, de csak azért, hogy én csináljak valamit. Pedig ennek az egésznek nem ez a lényege, hanem az, hogy követsz-e valakit. Azt tudom mondani, hogy 2014. február 7. óta nekem nincs teher a lelke-
men. Mi, reformátusok úgy mondjuk ezt, hogy átadtam az életemet Krisztusnak.

A GAZDÁLKODÁS MELLETT MIVEL FOGLALKOZIK MOST?

Nekem megadatott, hogy alaposan elmélyüljek az üzleti életben, az egészségügyben, a tudományban. Most a keresztyén hitben való elmélyülésben vagyok. Jelenleg ez a legfontosabb, minden mást megalapozó dolog az életemben. És mint korábban a többi területhez, a hithez is az elmélyült ismeretekkel nem rendelkezők nyitottságával és figyelmével fordulok. Úgyhogy a legtöbb időt jelenleg a podcastsorozatomra, a *Különvéleményre* fordítom.

ÚJ KÜLDETÉS, AMELY A MEGTÉRÉSBŐL KÖVETKEZIK?

Igen. Azért indítottuk el a podcastot, mert azt láttam, hogy nincs mindenki számára érthető, keresztyén alapokon megfogalmazott vélemény a világ fő ügyeiről. Teológiai állásfoglalások akadnak, de mire megy a világ azzal, hogy minden harmadik sorban hozunk egy bibliai idézetet, és azzal próbáljuk magyarázni, hogy mi a probléma a klímaváltozással, a mesterséges intelligenciával, a genderkérdéssel vagy bármelyik másik aktuális dologgal? A világ számára is érthető módon kell megfogalmaznunk a hitünkben fakadó válaszokat.

ÉS SIKERÜL?

A visszajelzések alapján úgy látjuk, hogy kevésbé értük el a világiakat, azonban keresztyén közegben elképesztően nagy szükség van a munkánkra. Sok vallásos hallgatónk fejezte ki háláját azért, hogy végre valaki segít keresztyén alapon megmagyarázni egy-egy aktuális kérdést. Sokszor a vallásos ember azért nem foglal állást keresztyén alapon a politika és a társadalom számára fontos ügyekről, mert nem tudja, a hit alapján hogyan kellene róla beszélnie. Természetes, hogy a humanista részünk azt mondja, az embernek akarjunk jót, ám a Krisztus-követő részünk a hit által szerzett értékeket részesíti előnyben – ezek manapság könnyen összeütközésbe kerülnek. Viszont a papoktól, lelkészekről sem várhatjuk el, hogy adekvát választ adjanak minden mai kérdésre, hiszen épp a hivatásuk miatt nem élnek olyan világi életet, mint a társadalom nagy része. Ráadásul nem biztos, hogy amit ötven éve kijelentettünk, ma ugyanúgy megállja a helyét. Gyorsabban kell válaszolni. Ebben próbálok segíteni. ■